

3) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie:

Czy art. 47 ust. 1 i 2 karty należy interpretować w ten sposób, że bezpośrednio pozwala (ewentualnie nakazuje) sądowi, który dokonuje oceny zgodności z prawem decyzji opisanej w pytaniu pierwszym, aby nie stosował regulacji prawnej i praktyki opisanych w pytaniu drugim i udzielił zainteresowanej osobie prawnej lub jej adwokatowi dostępu do akt krajowej władzy bezpieczeństwa, ewentualnie do dokumentów, które zawierają informacje niejawne, jeżeli sąd ten uważa to za konieczne celem zapewnienia prawa do skutecznego środka prawnego oraz postępowania kontryktoryjnego?

4) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie trzecie:

Czy art. 51 ust. 1 i 2 karty należy interpretować w ten sposób, że uprawnienie sądu do udzielenia dostępu do akt, ewentualnie dokumentów w rozumieniu pytania trzeciego, dotyczy

— jedynie tych części akt lub dokumentów, które zawierają informacje, które są istotne dla dokonania oceny bezpieczeństwa przemysłowego w rozumieniu art. 11 decyzji Rady 2013/488/UE i załącznika V do tej decyzji,

albo

— również tych części akt lub dokumentów, które zawierają informacje, które są istotne wyłącznie dla dokonania oceny bezpieczeństwa przemysłowego w rozumieniu prawa krajowego, tj. w zakresie wykraczającym poza przesłanki przewidziane w decyzji Rady 2013/488/UE?

(¹) Decyzja Rady 2013/488/UE z dnia 23 września 2013 r. w sprawie przepisów bezpieczeństwa dotyczących ochrony informacji niejawnych UE (Dz.U. 2013, L 274, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Judiciaire de Paris (Francja) w dniu 17 lutego 2023 r. – Procureur de la République de Paris/VGG i in.

(Sprawa C-190/23, VGG)

(2023/C 252/18)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal Judiciaire de Paris

Strony w postępowaniu głównym

Oskarżyciel: Procureur de la République de Paris

Podejrzani: VGG AG, VGG Entertainment Inc., Dan A., SAS M. Trade, SASU D., SAS T. Logistique, Arthur C., SAS S., Grégory B., David C., David M., IE, CID

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 56 traktatu FUE należy interpretować w ten sposób, że pozwala on na stosowanie przez organy krajowe przepisów takich jak art. 1 francuskiej loi du 27 juin 1919 portant répression du trafic des billets de théâtre (ustawy z dnia 27 czerwca 1919 r. o zwalczaniu nielegalnego handlu biletami teatralnymi) oraz art. 313–6-2 code pénal (kodeksu karnego) w brzmieniu wynikającym z loi du 12 mars 2012 (ustawy z dnia 12 marca 2012 r.), w zakresie, w jakim skutkiem tych przepisów jest, z zastrzeżeniem wyjątków, zakaz odsprzedaży lub pomocy w odsprzedaży, między europejskimi osobami fizycznymi lub prawnymi z dwóch różnych państw członkowskich, biletów nabytych na rynku pierwotnym?

2) Czy art. 56 i 52 traktatu FUE oraz związane z tymi postanowieniami nadrzędne względy interesu ogólnego należy interpretować w ten sposób, że pozwalają one organom krajowym, w oparciu o przepisy takie jak art. 1 francuskiej loi du 27 juin 1919 portant répression du trafic des billets de théâtre (ustawy z dnia 27 czerwca 1919 r. o zwalczaniu nielegalnego handlu biletami teatralnymi) oraz art. 313–6-2 code pénal (kodeksu karnego) w brzmieniu wynikającym z loi du 12 mars 2012 (ustawy z dnia 12 marca 2012 r.), uzasadnić ograniczenia, które nie wydają się odpowiednie dla skutecznej ochrony powoływanych celów takich jak ochrona porządku publicznego i ochrona konsumentów lub które są nieproporcjonalne w świetle alternatywnych środków, które można by brać pod rozwagę?

- 3) Czy art. 49 ust. 3 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że pozwala on wymierzyć sprawcy przestępstwa z art. 313–6-2 code pénal (kodeksu karnego) w brzmieniu wynikającym z francuskiej loi du 12 mars 2012 (ustawy z dnia 12 marca 2012 r.), określoną w tym przepisie karę grzywny w wysokości do 15 000 EUR, a w przypadku powrotu do przestępstwa – do 30 000 EUR, biorąc pod uwagę, po pierwsze, ograniczający charakter ustanowionych regulacji prawnych, a po drugie, niewielką wagę popełnionych przestępstw?
- 4) Czy zasadę pewności prawa, którą Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej usankcjonował jako ogólną zasadę prawa Unii Europejskiej, oraz art. 49 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, ustanawiający zasadę ustawowej określoności czynów zabronionych i kar, należy interpretować w ten sposób, że pozwalają one na utrzymanie w mocy art. 1 francuskiej loi du 27 juin 1919 (ustawy z dnia 27 czerwca 1919 r.), który to przepis, po pierwsze, nie umożliwia zainteresowanym osobom ustalenia, czy dokonywana przez nie sprzedaż lub inne zbycie dotyczy biletu subwencjonowanego lub dotowanego (podczas gdy okoliczność ta powoduje powstanie ich odpowiedzialności karnej), a po drugie, nie daje podmiotom prawa precyzyjnej informacji o wysokości grożącej kary, gdyż kara ta jest wyrażona w starych frankach, bez odesłania wprost do obowiązujących przepisów?
- 5) Czy zasadę pewności prawa, którą Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej usankcjonował jako ogólną zasadę prawa Unii Europejskiej, oraz art. 49 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, ustanawiający zasadę ustawowej określoności czynów zabronionych i kar, należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie stosowaniu art. 313–6-2 francuskiego code pénal (kodeksu karnego), który wywołuje niepewność po stronie osoby wystawiającej na sprzedaż dokumenty wstępu na wydarzenie lub przedstawienie lub dostarczającej w tym celu środki, skoro nie ma ona możliwości ustalenia, czy sprzedawca uzyskał zezwolenie producenta, organizatora lub właściciela praw do eksploatacji, zwłaszcza że pojęcie organizatora nie jest wyraźnie zdefiniowane w obowiązujących przepisach?
- 6) Czy art. 313–6-2 francuskiego code pénal (kodeksu karnego) przyczynia się do ustanowienia wysokiego poziomu ochrony konsumentów, będącego celem, jaki stawia sobie prawo Unii i jaki został wyrażony w art. 38 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, ponieważ ten przepis karny umożliwia zwalczanie spekulacji biletami prowadzonej przez nieupoważnionych pośredników?
- 7) Czy wprowadzony na mocy art. 313–6-2 code pénal (kodeksu karnego) zakaz odsprzedaży biletów przez osobę, która nie jest organizatorem lub producentem przedstawienia albo nie uzyskała upoważnienia do takiej odsprzedaży, nie jest sprzeczny z zasadą konkurencji ustanowioną w prawie Unii (art. 101–109 TFUE)?
- 8) Czy art. 313–6-2 code pénal (kodeksu karnego) nie przyznaje organizatorom przedstawień prawa wyłącznego z naruszeniem art. 106 [ust.] 1 TFUE, skoro przyznaje on tym organizatorom monopol na sprzedaż biletów?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Apelacyjny
w Warszawie (Polska) w dniu 24 marca 2023 r. – S. S.A. przeciwko C. sp. z o.o.**

(Sprawa C-197/23, S.)

(2023/C 252/19)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Apelacyjny w Warszawie

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: S. S.A.

Strona pozwana: C. sp. z o.o.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 2, art. 6 ust. 1 i 3 i art. 19 ust. 1 drugi akapit Traktatu o Unii Europejskiej w zw. z art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że nie jest sądem niezawisłym, bezstronnym i ustanowionym uprzednio na mocy ustawy i zapewniającym skuteczną ochronę prawną sąd pierwszej instancji państwa członkowskiego Unii Europejskiej, w składzie którego jednoosobowo zasiada sędzia tego sądu wyznaczony do rozpoznania sprawy z rażącym naruszeniem przepisów prawa krajowego o przydziale spraw oraz wyznaczeniu i zmianie składu sądu?